

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 221/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Tatra Real Trade, a.s.**, Dunajská 25, Bratislava, IČO 35 729 465, zastúpenej Mgr. Rastislavom Sopóciom, advokátom, kpt. Miloša Uhra 2621/3, Malacky, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/15/2022-265 z 19. apríla 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/29/2023 z 28. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení vyplýva, že v konaní o žalobe sťažovateľky o zaplatenie 32 338,70 eur s príslušenstvom Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. 37Cb/208/2017-228 zo 6. októbra 2021 zastavil konanie v časti o zaplatenie celej istiny vo výške 32 338,70 eur (výrok I), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 32 338,70 eur od 14. decembra 2018 do 4. februára 2019 (výrok II) a o trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60,60 % (výrok III). Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 8Cob/15/2022-265 z 19. apríla 2022 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa výroku o trovách

konania (výrok III) ako vecne správny potvrdil a zároveň žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd poukazoval i na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo/19/2010 z 26. januára 2011, podľa ktorého ak nejde o prípad, keď bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku [ďalej len „OSP“; teraz § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pozn.] náhrada trov pomerne rozdelená. V prípade, ak konanie bolo sčasti zastavené (napr. z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby alebo pre nedostatok podmienok konania), súd prihliadne na to, či a kto zaviniť, že k zastaveniu muselo dôjsť. Najprv teda posúdi [v režime § 146 ods. 1 písm. c) a ods. 2 OSP, teraz v režime § 256 ods. 1 CSP, pozn.] otázku, čo bolo dôvodom, že konanie muselo byť sčasti zastavené, a s prihliadnutím na tento záver potom hodnotí (podľa § 142 ods. 2 OSP, teraz § 255 ods. 2 CSP) celkovú otázku, z akej časti bola tá-ktorá strana úspešná. Vždy platí, že kto zaviniť čiastočné zastavenie konania, mal, čo sa týka tejto časti žaloby, neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu. Krajský súd skonštatoval, že žaloba bola súdu doručená 28. augusta 2017, no pred otvorením pojednávania súdu 27. septembra 2021 vzala žalobkyňa žalobu späť v časti o zaplatenie istiny tak, že predmetom konania zostane zaplatenie úroku z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 32 338,70 eur od 7. decembra 2015 do 4. februára 2019 a náhrady trov konania, a to z dôvodu, že žalovaný túto sumu žalobkyni dobrovoľne uhradil po začatí konania. Rozsudkom zo 6. októbra 2021 bolo konanie v časti o zaplatenie istiny zastavené a v časti o zaplatenie úrokov z omeškania bolo žalobe vyhovené. Hoci rozsudkom nebolo súdom prvej inštancie rozhodnuté o nároku žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania prevyšujúcich priznané úroky z omeškania 5 % ročne zo sumy 32 338,70 eur od 14. decembra 2018 do 4. februára 2019, nebolo možné vydať vo veci doplnčací rozsudok podľa § 225 ods. 1 CSP, keďže rozsudok súdu prvej inštancie v merite veci nadobudol právoplatnosť 9. novembra 2021 a zároveň žiadna zo strán v lehote 15 dní od doručenia rozsudku nepodala návrh na doplnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Na základe uvedených skutočností odvolací súd ďalej skonštatoval, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania správne vychádzal z toho, že pokiaľ ide o konanie v časti o zaplatenie 32 338,70 eur, treba s poukazom na už citované rozhodnutie najvyššieho súdu ustáliť, že v tejto časti konania mala žalobkyňa procesný úspech. Žalobkyňa mala ďalej procesný úspech v časti konania o zaplatenie úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 32 338,70 eur od 14. decembra do 4. februára 2019, avšak v časti o zaplatenie žalovaných úrokov z omeškania nad uvedené úroky z omeškania jej žalobe vyhovené nebolo (i keď o zamietnutí žaloby v tejto časti konania nebolo rozhodnuté samostatným výrokom), a teda logicky ide o procesný neúspech. Keďže po späťvzatí časti žaloby o zaplatenie istiny zo strany žalobkyne zostal predmetom konania nárok žalobkyne na úrok z omeškania z istiny za časovo presne ohraničené obdobie, súd prvej inštancie správne postupoval, keď uplatnený nárok žalobkyne na dané úroky z omeškania pre účely rozhodovania o trovách konania a určenie pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vyčíslil. Správne potom súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobkyni priznaná výška úrokov z omeškania spolu s istinou je vo výške 32 573,85 eur, čo predstavuje z celkovej uplatnenej istiny 32 338,70 eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 32 338,70 eur od 7. decembra 2015 do dňa zaplatenia, t. j. 4. februára 2019 (spolu suma 40 583,56 eur), 80,30 %; žalobkyni nepriznaná suma úrokov z omeškania je vo výške 8 010,08 eur, čo predstavuje z celkovej uplatnenej sumy istiny 32 338,70 eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 32 338,70 eur od 7. decembra 2015 do dňa zaplatenia, t. j. 4. februára 2019 (spolu suma 40 583,56 eur), 19,70 %. Úvahe súdu prvej inštancie, ktorý následne vyslovil,

že pomer úspechu a neúspechu žalobkyne v konaní z celkovej uplatnenej sumy predstavuje 60,60 % (80,30 – 19,70), tak nebolo podľa odvolacieho súdu čo vytknúť.

3. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, dôvodiac vnútornou rozpornosťou, zmätočnosťou a nepreskúmateľnosťou jeho odôvodnenia. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá právu žalobkyne na spravodlivý súdny proces, keďže toto rozhodnutie je dostatočne zdôvodnené, riadne reflektujúce na odvolacie námietky, súčasne poukazujúce na správnosť záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie a z tohto rozhodnutia v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie sú aj pre dovolací súd zrejmé a zrozumiteľné dôvody, na základe ktorých konajúce súdy rozhodli.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutým uzneseniam podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo sťažovateľke odopreté právo na dovolanie, keďže záver najvyššieho súdu o nenaplnení dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nebol riadne odôvodnený a najvyšší súd argumentoval, odkazujúc na nesúvisiace súdne rozhodnutia, ktoré vychádzajú z odlišných skutkových okolností.

b) Napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne a nepreskúmateľné, keďže príslušné súdy v nich neskúmali a nedali ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľky vznesené v prvoinštančnom, odvolacom a dovolacom konaní, pričom v odôvodnení napadnutých rozhodnutí ani neuviedli, prečo tak neurobili, čo tiež znamená, že súdy jasne a zrozumiteľne neodôvodnili svoje rozhodnutia. Samotný krajský súd v napadnutom uznesení potvrdil, že výroková časť rozsudku súdu prvej inštancie hovorí o 100 % úspechu sťažovateľky v predmetnom súdnom spore vo veci samej, ale zároveň tento súd ďalej v odôvodnení konštatuje, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď uplatnený nárok na úroky z omeškania nad ich priznanú časť pre účely rozhodovania o trovách konania a určenie pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vyčíslil. Záver krajského súdu je tak v priamom rozpore s výrokovou časťou rozsudku súdu prvej inštancie a z toho vyplýva jeho zmätočnosť. Sťažovateľka totiž v prvoinštančnom i odvolacom konaní tvrdila, že mala v danej veci úspech v rozsahu 100 %, o čom svedčí aj znenie rozsudku okresného súdu.

c) Krajský súd a najvyšší súd sa nevyjadrili k otázke rozporu ich postupu s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov v danej právnej veci, hoci táto skutočnosť bola opakovane namietaná sťažovateľkou v prvoinštančnom, odvolacom, ako aj v dovolacom konaní, pričom v odôvodnení napadnutých rozhodnutí ani neuviedli, prečo tak neurobili, čo tiež znamená, že všeobecné súdy jasne a zrozumiteľne neodôvodnili svoje rozhodnutia. Konkrétne sťažovateľka poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 41Co/1/2018, podľa ktorého pre posudzovanie pomeru úspechu a neúspechu strán sporu v konaní je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, keďže toto príslušenstvo nebolo v žalobe vyčíslené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti nároku na náhradu trov konania, a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté, ktorým sťažovateľka vyčíta ich arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

6. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. napr. I. ÚS 603/2022).

7. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým bol v napadnutej časti týkajúcej sa výroku o trovách konania potvrdený rozsudok okresného súdu, bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ktorý sťažovateľka aj využila. Najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľky zaoberal, jej dovolacie námietky preskúmal a následne vyhodnotil aj vecne (pozri body 29 až 32 napadnutého uznesenia).

8. Dovolacia argumentácia sťažovateľky bola v zásade totožná s jej sťažnostnou argumentáciou v konaní pred ústavným súdom (nepreskúmateľnosť pre neposkytnutie odpovedí na relevantné námietky sťažovateľky a nedostatočné odôvodnenie). Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľkou vznesenými dovolaciami námietkami zaoberal a rozhodol o nich, nie je vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu daná prieskumná právomoc ústavného súdu (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 503/2021, I. ÚS 411/2022, I. ÚS 150/2023).

9. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľky uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

10. Svojou nosnou argumentáciou sťažovateľka napáda ústavnú (ne)udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie z dôvodu jeho neprípustnosti podľa § 447 písm. c) CSP.

11. V kontexte prezentovanej sťažostnej argumentácie ústavný súd považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevyklučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom. Pritom je nutné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. V súlade s uvedeným sa tak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľky. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil.

13. Vadu zmätočnosti sťažovateľka identifikovala v tom, že krajský súd v rámci odôvodnenia svojho uznesenia tvrdil vzájomne protichodné a logicky nezlučiteľné skutočnosti, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Namietala tiež, že krajský súd sa nevyjadril k jej podstatným argumentom týkajúcim sa nároku na náhradu trov konania úspešnej strany sporu, najmä k tomu, že nesprávne posúdil vplyv priznaného úroku z omeškania, ktorý nebol pred vydaním rozhodnutia súdu prvej inštancie kapitalizovaný, na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. V nadväznosti na uvedené namietala aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu. Najvyšší súd pri materiálnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatoval, že namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP nezistil. Poukázal na tie časti odôvodnenia krajského súdu, v ktorých odôvodnil aplikáciu § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a v ktorých sa krajský súd podrobne vyjadril k vyčísleniu úspechu žalobkyne v konaní pomerom uplatneného nároku k priznanému nároku, stotožňujúc sa tak so stanovením pomeru úspechu u sťažovateľky súdom prvej inštancie. Podľa názoru najvyššieho súdu je rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie potrebné považovať za dostatočne odôvodnené (aj vo vzťahu k odvolacím dôvodom), poukazujúc na to, že odvolací súd podrobne v napadnutom rozhodnutí rozobral § 255 ods. 2 CSP aj vo väzbe na rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu, vyčísлил pomer úspechu a neúspechu žalobkyne v konaní, vychádzajúc z predmetu konania – žalovaná istina a príslušenstvo, istina, ktorá bola predmetom späťvzatia

žaloby, a príslušenstvo, ktoré bolo predmetom rozhodovania súdu prvej inštancie. Najvyšší súd konštatoval, že aplikácia § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP súdmi nižšej inštancie, ktorých rozhodnutia tvoria jeden celok, je v rozhodovaní odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie dostatočne zdôvodnená, a to aj v časti výpočtu percentuálnej sadzby úspechu žalobkyne v konaní, v rámci ktorého zohľadnil jej procesný neúspech v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania prevyšujúcich priznané úroky z omeškania. Poukázal na súladnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu s rozhodnutiami ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 439/2018, v zmysle ktorého sú závery všeobecného súdu založené na aplikácii zásady úspechu strán sporu doplnenej o aplikáciu zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie ústavne udržateľné, a taktiež aj v súlade s rozhodnutím vo veci sp. zn. II. ÚS 535/2015, v zmysle ktorého úroky z omeškania žiadané za určité obdobie sú z hmotnoprávneho hľadiska predmetom konania a nie je možné na ne neprihliadať z pohľadu úspechu a neúspechu strán sporu ako pohľadu rozhodujúceho pre otázku náhrady trov konania.

14. Ústavný súd po komplexnom posúdení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru o jeho ústavnej akceptovateľnosti vo vzťahu k odmietnutiu dovolania sťažovateľky ako neprípustného. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní sťažovateľky zákonom predpokladaným spôsobom, rešpektujúc pritom citovanú relevantnú právnu úpravu vzhľadom na jej účel. Odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavný súd hodnotí ako zrozumiteľné, logické a náležité odôvodnené. Najvyšší súd pritom neponechal bez reakcie žiadnu podstatnú dovoláciu námietku sťažovateľky, keďže sa relevantne a dostatočne vyjadril k výhrade sťažovateľky o údajnom rozpore výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie a záveru krajského súdu o čiastočnom úspechu sťažovateľky v konaní, ako aj o význame uplatnených úrokov z omeškania v kontexte posudzovania (ne)úspechu strán sporu na účel rozhodovania o náhrade trov konania. Nie je preto možné prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky o nepreskúmateľnosti či arbitrárnosti napadnutého uznesenia dovolacieho súdu, tak ako to tvrdí v ústavnej sťažnosti.

15. Pozornosti ústavného súdu neuniklo, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opakuje v podstate obsahovo identické námietky, aké uviedla v konaní pred najvyšším súdom. Ústavný súd však nie je ďalšou, alternatívnou a ani mimoriadnou inštanciou, ktorá opakovane preskúma rovnaké alebo obdobné argumenty, ktoré sťažovateľ predkladal v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. napr. III. ÚS 645/2023, III. ÚS 118/2024). Len skutočnosť, že sa sťažovateľka so závermi najvyššieho súdu nestotožňuje a má na vec iný názor ako všeobecný súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

16. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k odmietnutiu dovolania, majú podľa názoru ústavného súdu oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov považuje ústavný súd za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

17. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu